

Мальовниче та історичне місто Корець, що на Рівненщині, подеколи називають «християнською Меккою» за його десять храмів, в тому числі й визначні пам'ятки сакрального зодчества. Саме тут народилася і виросла Лідія Федорівна Беспалова. Мати дівчини займалася здебільшого домашнім господарством, а батько працював начальником паспортного столу. Сім'я Беспалових виховувала чотирьох дітей. В родині з відповідальністю ставилися до батьківських обов'язків – дівчат змалку привчали до дисципліни та порядку. Тож і виросли вони вихованими, працювотими і відповідальними.

Ліда була дуже спокійна дитина, чемна і до всіляких забав цікава. Навчаючись у корецькій школі № 1, вона активно займалася художньою самодіяльністю і з ентузіазмом приступала до кожної справи. Як тільки гуртки вона не відвідувала в Будинку піонерів: танцювальний, читців, драмгурток, а також співала в хорі. Мала чудовий голос і була на заспіві. Та на цьому таланти дівчини не закінчувалися, вона добре вчилася, дуже любила літературу й прекрасно декламувала поезію. У шкільні роки була відзначена як найкращий читач бібліотеки та юний натураліст.

Ліда з дитинства була задіяна у вчительську про-

ЯСКРАВІЙ СОНЯЧНИЙ ПРОМІНЬ ТИХ КАЗКОВИХ РОКІВ

вала й за розвитком і діяльністю дитячих громадських організацій, об'єднань та своєчасним інформуванням учнів про діючі дитячі й молодіжні організації, об'єднання. Потім ще два роки працювала вчителем співів у молодшій школі, – розповідає пані Лідія про свої перші роки трудового становлення.

На початку 60-х років маловідомий тоді поет Михайло Танич написав вірш про життя незаміжніх дівчат-ткаль. Композитор Ян Франкоць написав до нього музику

ролі ведучої тієї чи іншої програми. Навіть деякі гуртки, що діяли при училищі, вели самі студенти. Організували в гуртожитку вечорниці в найкращих культурних традиціях. Ми жили всім серцем, раділи кожному моменту, та завжди знаходили час і сили, щоб займатися улюбленою справою, – згадує Лідія Федорівна.

2 вересня 1963 року дівчата отримали дипломи про завершення навчання та здобуття професії ткалі. Це був другий випуск із дня відкриття навчального закла-

фесію. Заворожено спостерігаючи за своїми педагогами, дівчина мріяла стати висококваліфікованим вчителем та передавати свої знання наступним молодим поколінням. Закінчивши десять класів, наша героїня подала документи в Рівненський педагогічний інститут. Вступала на педагогічний факультет за спеціальністю «Початкова освіта». Від звершення заповітної мрії її розділило якихось два бали. У розпачі вона повернулася додому, та не здалася. Швидко зорієнтувавшись, дівчина постукала у двері відділу освіти. Талановите дівча там всі знали, тож незабаром вона отримала місце старшої піонервожатої у восьмирічній сторожівській школі (с. Сторожів Корецького району).

— Пропрацювала я там зовсім короткий час і була переведена на ту ж посаду старшої піонервожатої у старокорецьку школу. Мені дуже подобалося працювати з дітками. Тож я з радістю займалася організацією дозвілля школярів: танці, співи, а також найрізноманітніші розважальні заходи – конкурси, ранки та ін. Слідку-

так і народився пісенний хіт «Текстильне містечко», що швидко набував популярності й завоював всенародну любов і визнання. Романтична натура Лідії була зачарована тією композицією, і дівчина вирішила спробувати щастя, вступивши у Технічне училище № 17 за спеціальністю «ткаля».

— У жовтні 1962 року я переступила поріг училища в якості студентки. Директор Костянтин Трохимович Белятинський та весь педагогічний колектив закладу ставилися до нас як до своїх дітей. Чуйні і вимогливі викладачі з терпінням передавали нам свої знання і досвід. Це були найщасливіші роки у моєму житті. Я вчилася поруч з чудовими дівчатами, що стали мені сестрами, наші молоді серця билися в унісон. Це була справжня дружна велика сім'я. Молоді, енергійні, жваві та веселі, ми добре вчилися й активно займалися художньою самодіяльністю, без нас ні один концерт не проходив: співали, танцювали, пробували себе в акторській майстерності. Я навіть неодноразово була в

ду. Незабаром всі вони, в тому числі й наша героїня, приступили до роботи на Рівненському льонокомбінаті у ткацькому виробництві. Ткацький цех ще був не повністю укомплектований, адже корпус технічних тканин напускають тільки 2 лютого 1963 року. В цеху стояли верстати для ткання мішковини, для брезентової основи обладнання прибуло пізніше.

— Уже в цеху, коли ми проходили виробничу практику, нашими наставниками були кращі спеціалісти, що прибули на комбінат із різних куточків Радянського Союзу. Спочатку я працювала за одним ткацьким верстатом, а згодом вже легко вправлялася із чотирма. Продовжувала співати в хорі та займатися танцями. Прекрасний колектив, де всі підтримували одне одного, допомагали при потребі. Наскільки ми були дружними між собою, то важко описати. Це були казкові роки, вони яскравий сонячний промінь у моєму похмурому житті. Незважаючи на те що робота дуже важка, та ще й висока запыленість у цеху, я була щаслива. Училище та роки праці на Льонокомбінаті – це найкращі сторінки мого непростого життя.

2 вересня цього року виповниться 55 років із дня другого випуску Технічного училища №17, і мені б дуже хотілося, щоб ми зустрілися із моїми одногрупницями. Згадати наше спільне минуле, ті прекрасні моменти молодості, які уже не повернути, але які змушують нас усміхатися. Дівчата, відгукніться!

Льонокомбінат... із цим місцем пов'язано безліч прекрасних спогадів, і я щаслива, що наша справа не загинула, як безліч інших рівненських заводів, а завдяки чудовій і мудрій людині – Олегу Червонюку знайшла продовження. Вірю, що це тільки початок і йому вдасться підняти текстильну промисловість країни на гідний світовий рівень.

Нещодавно Лідія Федорівна Беспалова відсвяткувала ювілей. Редакція тижневика «Льонокомбінат» та Громадська організація «Громадянський рух «Льонокомбінат» бажають ювілярці міцного здоров'я, щастя, благополуччя! Нехай Ваше життя буде наповнене радістю і гордістю за дітей та онуків. Щоб Вас супроводжували тільки щасливі моменти, прекрасний настрій і повага!

*Пропливає долі неспокійна річка,
А за нею линуть роки-журавлі!
Ось і загорілась вже 75-та свічка
Вам на ювілейному столі!
Не сумуйте, що літа минають,
Ще до століття – довгий вік!
Із ювілеєм Вас вітаєм,
Хай буде радісним кожен наступний рік!*

